

Sagutxoa eta gazta

Herrixka alai eta koloretsu batean, gari-soroen eta zuhaitz loratuen artean, Xinxeta izeneko sagutxo bat bizi zen. Txikia zen, bibote kizkurrekin eta begi bizi eta distiratsuekin.

Egun batean, herriko merkatuaren ondoan zebilela, baserritar batzuk esaten entzun zituen:

—Badakizue gazta magiko bat dagoela ukuilu zaharrean ezkutatuta? Jakinduriaren Gazta deitzen zaio eta jaten duena oso adimentsua bihurtuko da!

Hori entzutean, Xinxetak poz-pozik salto egin zuen.

—Gazta hau lortzen badut, basoko sagurik adimentsuena izango naiz! —pentsatu zuen.

Baina ukuilurako bidea ez zen batere erraza. Hara iristeko, katu lotien belarditik igaro behar zuen, bele kuxkuxeroen zubitik igaro eta zati bat nahi zuten sagu jatunak saihestu.

Xinxetak, oso erabakita, abentura hasi zuen.

Lehenik, katu lotien belarditik puntetan ibili zen. Dena ondo zihoan hosto bat bere hanka azpian kurruskatu zen arte... Krrak! Katu batek begi bat ireki zuen. Baina sagutxo azkarra pilota bat bezala biratu eta perretxiko baten atzean ezkutatu zen.

Orduan, bele kuxkuxeroen zubira iritsi zen.

—Nora zoaz, sagutxo?— galdetu zioten ahots sakonez.

—Gazta magikoa aurkitzera!— erantzun zion.

Beleek, barreka, esan zioten:

—Pertsona jakintsuena ez da gazta gehien duena, baizik eta partekatzen dakiena.

Sagutxoak ez zuen esaldia ondo ulertu, baina bere bidean jarraitu zuen.

Azkenean ukuilu zaharrera iritsi zenean, Jakinduriaren Gazta aurkitu zuen. Usain goxoa zuen! Baina kosk egitear zegoenean... bidaia egin zuten beste sagu goseti asko ikusi zituen.

Xinxetak beleen hitzak gogoratu zituen eta, gazta bakarrik jan beharrean, besteekin partekatzea erabaki zuen.

Eta badakizue zer gertatu zen? Denek aurkitu zuten benetako jakinduria ez zegoela gazta magikoa jatean, baizik eta besteei laguntzean eta bidean lagunak egitean!

Egun hartatik aurrera, Xinxetak ez zuen gehiago adimentsuena izan nahi, baizik eta eskuzabalena eta zoriontsuena.